

Marta Orriols

Narradora

Marta Orriols publica el seu primer llibre, 'Anatomia de les distàncies curtes', a Edicions del Periscopi. És un recull de contes breus sobre les relacions d'amor, desamor, amistat i família. Els seus personatges estan marcats pel desencís

FRANCESC MELCION

“La literatura no és per fugir de la realitat”

◆◆◆◆◆ Toni Vall

Una noia que ha perdut el fill que esperava, dos amics que es retroben, una infidelitat de parella, una àvia i un nét, dues dones que s'atreuen, una noia que viu sola, una mare i una filla que no s'avenen, un accident que provoca una absència, la quotidianitat d'una parella, un fill, un pare i la seva feina... El primer que penses llegint el teu llibre és que t'interessen les persones. No crec en cap religió, però en les persones hi crec molt. Poden fer grans coses i m'entusiasmen les relacions humanes perquè poden ser molt diferents i generar en cadascú reaccions inesperades en tots els àmbits de la vida: laboral, afectiu, amistós...

Quan apareixen les contradiccions...
És el mateix moment en què apareix el teu jo amagat, que no t'esperes. He volgut posar els personatges en situacions límit que poden passar a tothom i que els sacsegen les emoci-

ons. Creiem que tenim la vida organitzada però hi ha moments que ens ho capgiren tot i ens hi hem d'adaptar. D'això, entre altres coses, tracten aquests contes.

El títol no enganya: distàncies curtes, quotidianitat.
Sí, la quotidianitat hi és molt present perquè crec que la literatura no és un lloc per fugir de la realitat, sinó que ens ensenya a aprendre'n i a sentir-nos-hi reflectits. M'agrada situar el lector en un lloc còmode i que s'hi reconegui, que pugui entendre els sentiments dels personatges.

T'interessen molt els gestos i les mirades.
Sí, perquè hi ha emocions que costen d'expressar amb paraules. Als contes hi ha instants molt físics que voldria que parlessin per si sols.

L'absència hi és molt important. L'absència del fill, de la parella, de

“**CREIEM QUE TENIM LA VIDA ORGANITZADA PERÒ HI HA MOMENTS QUE ENS HO CAPGIREN TOT**”

l'amic, de la mare, de la memòria...
L'absència o la solitud, quan hi són, ens permeten trobar-nos amb nosaltres mateixos. Per això m'agrada que als contes hi apareguin pocs personatges, perquè es minimitzin a ells mateixos i fàcilment es trobin sols amb el conflicte que els apareix.

En dos contes parles de les diferències de classe social.
Sempre m'ha interessat molt pensar què fa una senyora de la neteja quan surt de la casa on treballa, per exemple. En un dels contes una noia trama una petita venjança contra els que la tracten malament, o en un altre un jardiner es revela contra els seus senyors. M'agraden les petites proeses d'aquesta gent oculta.

Tres o quatre contes tracten de trobades sexuals fugaces i trobades imprevistes. Instants de vida just a la mida curta d'un conte.

La ficció permet aquest tipus de jocs, improvisacions que trenquen la rutina de cada dia. Està bé que hi siguin per fer la vida una mica més emocionant. En la ficció en pots fer aparèixer tants com vulguis. A la vida, s'esdevenen de manera molt més espaiada.

Diries que és un llibre amarg?

Sí, ho és. De fet, patia una mica pels lectors. Potser més que amarg en diria desencisat. M'ha sortit aquesta veu, mira. Suposo que té a veure amb el moment que estem vivint, és impossible que el que veiem cada dia al telenotícies no ens afecti d'una manera o altra. Tenim una important crisi de valors i de sentiments.

¿Podem fer alguna cosa per millorar-ho?

Pertanyo a una generació força submissa. Ens conformem amb el que ens han venut sense anar gaire més enllà: casar-se, tenir fills, una feina i una hipoteca. La generació següent, en canvi, és més oberta, més activa amb les actituds de canvi social que ens fan falta i també amb els models de relacions humanes i afectives que tenim.

¿Defuges conscientment els happy ends?

Crec que ja no ens els creiem gaire. Em costa fer finals de Walt Disney. Intento reflectir el meu entorn, el conflicte real i proper. Aquí hi tenen cabuda la gelosia, la incomunicació, el malentès, el desig, l'amor, el desamor... He volgut que el llibre sigui com un diccionari d'emocions, una sacsejada de l'ànima humana.

Per a què et serveix escriure?

No ho concebo com a teràpia, això segur. Sorgeix de les ganes de gaudir, de convertir en bellesa l'amaror. Escric des que era molt petita. M'ha costat anys veure-ho però ara ho tinc clar: ho necessito. Em permet ser jo, no fer cap paper, ordenar les meves idees i pensaments. Escric a les nits, aprofitant que els meus fills dormen i encara que estigui molt cansada.

Necessites els llibres, doncs.

Sens dubte! Sempre els he tingut molt a prop, m'aporten molt benestar i sensacions plaents. De fet, crec que sóc molt més lectora que escriptora.

Al llibre no hi ha ni una gota d'humor. T'agradaria provar-ho?

Per què no? Potser ho faré però entenia que ara no era el moment. Sent un recull de contes, tots havien de tenir una coherència global que els agermanés. I pel que hem anat parlant, queda clar que l'humor no hi donaria coherència [riu].◆◆